

beszélni, és ne féljen az öreg, mert rendben, de igazán rendben lesz minden, csak most még Nagycsütörtök van éppen, tudja, a várakozás ideje. Kezet fognak, egymás szemébe néznek. Az öreg nem a Május 1. tér felé indul, de a másíknak is mindegy, hogy merre viszik a léptei.

Közben a párás ablakú, magasföldszinti lakásban az asszony a főzés végeztével kinyitja az ablakot, szellőztet, közben előkészíti a férje ruháit, majd ő is lefekszik. Csak a pók dolgozik tovább egy falra akasztott cseréptányér mögött. Hajnalig a naponta lesepert hálóját még újrászőheti.

Helikon, 2016/3. (február 10.)

A MÁSIK AMERIKA

Tematikus rovatunk témája ezúttal Amerika – pontosabban a „másík” Amerika. Persze ahhoz, hogy másík Amerikáról beszélhessünk, léteznie kell az „egyik” Amerikának is: a kulturálisan-mediálisan közvetített, konszenzuális Amerikának. Ami egyfelől evidencia, másfelől viszont az utóbbi létezése (egyre) kevésbé magától értetődő. Hiszen a nyugtalanító Másík, a diskurzusból kizárt, a margóra szorított mindig is ott volt, és ma már úgy tűnik, felfalja a konsolidált-konszenzuális Amerikát. Ahogy a tanulmányokból kiderül: időnként szó szerint.

